

[Gregersen.]

vanlig været at finde i de større Byer, hvor Børnetallet er saa rigeligt, at det skulde være let at faa oprettet den Slags Klasser. Men som sagt, det er kun blevet til 62 Klasser i det hele, saa Befolkningens Tro paa Nyttens af den forlængede Undervisning har ikke været saa overvældende stor og langt fra saa stor, som det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen gav Udtryk for.

Hvis man saa yderligere vilde spørge de paagældende 62 Steder, hvor den 8de Klasse er blevet indført, hvor mange Elever der var i Klassen, da den blev oprettet, og hvor mange der var, da man afsluttede Undervisningen, saa tror jeg, at de, der hævder, at dette Lovforslag imødekommer en dybtfølt Trang i Befolkningen, vil faa Grund til at stemme Tonen noget ned. Men man ved jo ogsaa godt, at hvis det skal gaa ad frivillig Vej, og hvis det er Befolkningens Trang, der skal imødekommes, saa kommer man ikke frem med Skoler til det 16de Aar almindeligvis, og derfor staa Lovforslaget ikke som et Tilbud, men det staa som en Tvang, som et Paabud.

Landsbyskolen skal tvinges til at forlænge Skoletimernes Antal med 50 pCt., og det 8de Skoleaar vil lige saa afgjort blive gennemtvunget i de Kommuner, hvor Socialdemokratiet har Flertal. Det 8de Skoleaar er blevet et politisk Dogme, og derfor vil det, naar Lovforslaget bliver vedtaget, og det ikke længere er Forældrene, der bestemmer, om Børnene skal i 8de Klasse eller ej, men det bliver Kommunalbestyrelsen, der bestemmer dette, blive saaledes, at de socialdemokratiske Kommunalbestyrelser for det politiske Dogmes Skyld gennemtvinger det 8de Skoleaar i Købstæderne.

Og naar saa et tilstrækkeligt stort Antal Kommuner har indført Fortsættelsesundervisningen, skal vi nok møde Forslag paa ny, sigtende til at gøre det 8de Skoleaar tvungent for hele Landet, uanset hvad Forældreraad og uanset hvad Kommunalbestyrelserne maatte mene. At Forældreraad og Kommunalbestyrelser er blevet spurgt denne Gang, maa ikke opfattes — tror jeg — som en Anerkendelse af Forældrerettet og Selvstyret, men det er en Erkendelse af, hvordan de politiske Forhold ligger i Øjeblikket, nemlig at det er ugørligt at tage Springet paa een Gang; derfor er man slaaet over i den gamle J. C. Christensenske Politik, de to Tempis Politik, ikke af Dyd, men af Nødvendighed. Og Fortsættelsen forkyndes jo i Radioen.

Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen udtalte, at det siges, at der ikke er Trang

til Undervisning, men det passer jo slet ikke. Vi kan jo blot henvise til de fire unge, der forleden diskuterede i Radioen. Ja, mit Indtryk af de fire unges Diskussion var nu et ganske andet, for jeg hørte netop den unge Mand ude fra Landet, dér, hvor de skal have Trang. Han sagde: Vi har prøvet med Studiekredse, men det gik ikke, og det gaar vel ikke, før det bliver tvungent. Jeg tror derfor, at det er det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen, der tager fejl, naar han paastaar dette. (*Hartvig Frisch*: Det er lige det modsatte). Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen paastod, at der var Trang til Stede, og den unge Mand, der talte, sagde: Jeg tror ikke, det gaar, hvis ikke det bliver tvungent.

Jeg har i øvrigt, første Gang Forslaget var til Behandling, gjort Rede for vor principielle Modstand mod Gennemførelsen af Lovforslaget. Vi har intet imod, at det, der foreslaas i Loven, bliver stillet som et Tilbud til Befolkningen, men det er kun frivilligt, naar Forældrene kan bestemme, om Børnene skal tage imod Undervisningen eller ej.

Jeg vil gerne omtale en enkelt Paragraf i Lovforslaget, nemlig den saakaldte Lydighedsparagraf, § 29, der siger:

„Børnene er pligtige at vise Lærerne Høflighed og Lydighed og nøje at rette sig efter de Forskrifter, de maatte give.“

Det er en udmærket Paragraf, som Lærerne naturligvis vil være glade for at kunne foreholde mindre høflige og mindre lydige Børn. Jeg drager ikke dette Afsnit af Paragraffen frem, fordi jeg har noget imod den Bestemmelse. I Praksis er det vel nok ligegyldigt, om det staa der eller ej; for den Lærer, der kan holde Disciplin, klarer sig, hvad enten det staa i Loven eller ikke, og den Lærer, der ikke kan det, han kan ikke klare sig med at henvise til, at det staa i Loven, at Børnene skal være høflige. Nej, jeg drager det frem, fordi Spørgsmaalet om Adgang til at indføre obligatorisk Skolegang indtil det 16de Aar — for det er jo Forholdet — virkelig gør en Lydighedsparagraf aktuel.

I de Skoler, hvor man stiler hen imod en Eksamen, og til hvilken Børnene altsaa af egen eller af Forældrenes Drift har meldt sig, fordi denne Eksamen ønskes erhvervet, kan der ogsaa godt være disciplinære Vanskeligheder. Men de kan i nogen Grad formindskes ved Afgivelse af Vidnesbyrd til Forældrene, ved Meddelelse om Opførsel og Flid, og navnlig vil jo Maalet, Eksamen, og Frygten for, at man ikke skal naa det, man ønsker, kunne virke her. Endelig er